

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξέ-
μνην δραχ. 65. Τρίμηνι δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ Ἰσπανίας ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνιοι Ἐναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΕΡΥΤΗΕ - ΕΚΒΟΥΤΗΕ - ΑΙΕΥΟΥΤΗΕ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἔλλ' εἰ συνέδρο-
μαι ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουδιώσεως μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίου τοῦ ἁγίου 42, πρὸς τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 20 Ἀπριλίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 21

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Ὑποκλῆ, τοὺς εἶπε γελώντας,
δπουκλῆ, νὰ ἔρκεσαι ἐντὺ στὸ σπίτι,
σὲ τέλει τὸ κοκκῶνα μου νὰ σοῦ
μιλή.

Ὁ Γιάννης χάρηκε πολὺ γιατί
κατάλαβε τὰ ἱερὰ καὶ τοῦλεγε ἢ
ἀραπίνα καὶ τὴν ἀκολούθησε.

Περνώντας τὸν στενὸ δῆδρομο

βγήκαν σὲ μὴ μεγάλῃ
ἐδλῆ ποῦχε στὴν
μέση ἓνα θαυμάσιο
μαρμαρένιο συντριβάνι.
Στὶς γωνιὰς τὴν αὐ-
λῆς ἦσαν φοινικιὲς
καὶ μπαναγιές. Κοντὰ
στὸ συντριβάνι ἦταν
ἐκλωμένη ἀπάνω σ'
ἓνα παχὺ καὶ μαλακὸ
χαλί ἢ μαύρη νέα
ποὺ εἶχε ἀνοίξει τὴν
πόρτα τὴν πρώτη φο-
ρὰ. Ἦτανε ὀραϊστά-
τη, φοροῦσε μετα-
ξωτὰ χρυσοκεντημένα
φορέματα, ἓνα μαργα-
ριταρένιο περιδέριο
καὶ στὰ χέρια τῆς χρυ-
σῆ κι' ἀσημένια βρα-
χιόλια.

Ἡ νέα καθὼς εἶδε
τὰ τρία παιδιὰ ἀναση-
κώθηκε λίγο, στηρί-
χτηκε στὸν ἀγκῶνα
τῆς κι' ἐχτόπησε τὰ
χέρια τῆς. Ἀμέσως
παρουσιάστηκαν πολ-
λὲς γυναῖκες, κι' αὐ-
τὲς ντυμένες ὀραϊστὰ
ὡπως ἢ πρώτη καὶ μα-
ζὺ τοὺς χαριτωμένα
παιδάκια.

Θεέ μου, τί θόρυβος
καὶ κακὸ γινόταν. Ὁ
κόσμος χαλοῦσε. Γιὰ

κάμποση ὥρα ἀκουγόταν τὸ φρρρ,
φρρρ, φρρρ, ποῦχαναν τὰ μεταξωτὰ
φορέματα τῶν γυναικῶν, χαρούμενες
φωνές καὶ ὀνόματα μικρῶν παιδιῶν,
καθὼς τὰ φώναζαν : «Ποῦ εἶσαι ἔλα
Γιαμανά, Σουλτάνα, Καδδούρ, Δζε-
μιλιά, Καδιτζιά Ἀζιζά, Ὀθριδά».

Οἱ τρεῖς φίλοι μας τὰ ἔχασαν. Ἐ-
χασκαν μὲ στόμα ἀνοιχτὸ, γιατί πρῶ-
τη φορὰ ἔβλεπαν τόσες μαύρες γυ-
ναῖκες.

Ἄλλὰ καὶ τὰ μικρὰ ἀραπόπουλα

Περισσότερα ἀπ' ἅλα τοὺς ἄρεσε
ὁ Κοκκὸς ποὺ στριφογύριζε ἀριστε-
ρὰ καὶ δεξιὰ.

Ἐαφνικὰ ὁ παπαγάλος ἀνοίγει τὸ
στόμα του καὶ λέει τρεῖς λέξεις ἀρα-
δικῆς ποὺ εἶχε μάθει. Τότε πιά οἱ
γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ πήγαν νὰ
τρελλαθοῦν ἀπὸ τὴν χαρὰ τους. Ἐπὶ
κάμποση ὥρα χτυποῦσαν παλαμάκια
κι' ἔδωσαν γλυκίσματα στὸν φλύαρο
παπαγάλο.

Ἄλλὰ κι' ὁ Ἄλῆς δὲν ἔμεινε πα-
ραπονεμένος. Κι' αὐτὸν τὸν πε-
ριποιήθηκαν, τοῦδωσαν γλυ-
κίσματα καὶ χαυριάδες κι' ὅ, τι
ἄλλο εἶχαν.

Καὶ τὰ παιδιὰ τὸ ἴδιο δὲν ἔ-
μειναν παραπονεμένα ἀπὸ χά-
δια, περιποιήσεις, ὀραϊστὰ γλυ-
κίσματα. Τόσο μάλιστα ποὺ δὲν
κατάλαβαν πῶς πέρασαν οἱ
ὥρες.

Ὁ Γιάννης ὁμοῦ θυμήθηκε
ὅτι σὲ λίγο θάφευγε τὸ λεωφο-
ρεῖο γιὰ τὸ Τλέμκεν. Σηκώθη-
κε λοιπὸν κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ
φύγῃ μὲ τ' ἀδέλφια του.

Ἄλλὰ τὰ μικρὰ ἀραπόπου-
λα δὲν ἤθελαν νὰ τοὺς ἀφή-
σουν νὰ φύγουν, βαστώντας τοὺς
ἀπ' τὰ ρούχα.

Τελοσπάντων ἀπ' τὰ πολλὰ,
τὰ παιδιὰ κατόρθωσαν νὰ ἐ-
λευθερωθοῦν ἀπ' τὰ χέρια τοὺς
καὶ νὰ φύγουν, ἐνῶ τὰ ἀραπά-
κια ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητα.

Ἰστέρα ἀπὸ δύο ὥρες τὸ λεωφο-
ρεῖο γιὰ τὸ Τλέμκεν ἔτρεχε στοὺς
δρόμους τοῦ Ὀράν με τοὺς τρεῖς μι-
κροὺς καὶ τὴν μικρὴ τους περιουσία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'
Καλὴ συνάντησις

Σ' ἄλλο τὸ δρόμο ἀπὸ τὸ Ὀράν
στὸ Τλέμκεν ὁ Γιάννης καὶ τ' ἀδέλ-
φια του κοιμήθηκαν βαθειὰ καὶ ἐ-
πλησαν μόνον σὰν στάθηκε τὸ λεω-
φορεῖο.

— Νὰ ἔρκεσαι στὸ σπίτι σὲ τέλει
τὸ κοκκῶνα μου νὰ σοῦ μιλή.
(Σελ. 181, στ. α')

κοίταζαν τὰ ἔξ-
να παιδιὰ ὅλο
περιέργεια ὡ-
πως ποῦχαναν
καὶ οἱ μητέρες
τοὺς. Γιὰ τὴν κα-
θὼς ἔφευγε οἱ
γυναῖκες ἦσαν
ἐκεῖ περιωρι-
σμένες στοὺς
τέσσερις τοί-
χους κι' ἔβγαί-
ναν πολὺ σπά-
νια.

γιατί ήταν χορτάτη και κουρασμένη, είχε καλοκαθήσει σ' έναν κλώνο του δέντρου, και κοιτάζε με μισόκλειστα μάτια.

Ο Παύλης άρχισε τότε να σκαρφαλώνη στο δέντρο.

(Στο ερχόμενο τελευτώνει)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΗΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ F. H. BURNETT

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Οι πυρετοί ίσως να μην προκαλούσαν τον θάνατό του, εξακολούθησε ο δικηγόρος, αν δεν τον είχαν καταβάλει οι στενοχώριες και πάλι, οι στενοχώριες δεν θα τον έφεραν στον τάφο, αν δεν βοηθούσαν κι οι πυρετοί. Όπωςδήποτε, για τον ένα ή για τον άλλο λόγο, πέθανε και ήρθα να σάς το αναγγείλω.

Η μίς Μιντοίν έπεσε σε μια πολυθρόνα.

Και για ποιά άφορμή είχε βλες αυτές τις στενοχώριες; ρώτησε μ' έναν ένδομυχο τρέμο.

Από τα άδαμαντωρυχεία. Από τα περίφημα άδαμαντωρυχεία, κυρία μου. Από τον λαμπρό φίλο του ποδών παρέσυρε σ' αυτή την επιχείρηση, και τέλος από την καταστροφή που έπακολούθησε.

Η μίς Μιντοίν είχε γίνει πράσινη.

Την καταστροφή;... μπόρεσε μόνο ν' άρθρώση.

Μάλιστα, τάχασε δλα.

Αυτός ο νέος είχε πάρα πολλά χρήματα. Ο φίλος, που σάς είπα, τον έπεισε να τα βάλη δλα σ' αυτή την επιχείρηση των άδαμαντωρυχείων, όπως είχε κάνει κι

αυτός ο ίδιος με τη δική του περιουσία. Κι' έπειτα μια όραια ήμέρα ο εξαίρετος αυτός «φίλος» εξαφανίστηκε. Ο λοχαγός Κρήθ ήταν κιόλας άρρωστος όταν ήμαθε την εξαφάνισή του. Το χτύπημα όμως ήταν πάρα πολύ δυνατό για να το άντέξει.

Υστερα από δύο μέρες πέθανε και μέσα στο παραλήρημά του φώναζε δλη ώρα την κόρη του ποδών αφήνει χωρίς μια δεκάρα.

Τώρα ή μίς Μιντοίν καταλάβαινε. Ποιά στη ζωή της δεν της είχε τόχει μεγαλύτερο ξαφνικό. Η καλύτερη μαθήτριά της, ο πλουσιότερος πελάτης της, χανόταν γι' αυτήν μονομιάς. Της φαινόταν σαν να της έπαιρναν κάτι τι ποδών ήταν δικό της και σαν να έφταιγαν σ' αυτό και ο

κ. Μπάρρωου και ο λοχαγός Κρήθ και ή Σάρα.

Θέλετε δηλαδή να μου πητε, φώναζε, ότι ή Σάρα δεν έχει πια τίποτε κι' ότι άντι για μια πλούσια κληρονομία κρατώ στο σχολείο μου μια φτωχή ζητιάνα;

Ο κ. Μπάρρωου κατάλαβε πως θα ήταν φρόνιμο να άπαλλάξη τον έκυτό του από κάθε εδθύνη.

Έτσι είναι δυστυχώς, είπε, ή μικρή μένει χωρίς κανένα εισόδημα. Ζητήσαμε πληροφορίες, μα φαίνεται

Από κάτω από το τραπέζι προβάλε ή Μπέκυ.

ότι δεν της βρίσκεται κανένας συγγενής, ούτε κανένας φίλος της οικογενείας. Έτσι άπ' εδώ κι' έμπρός θα την αναλάβετε αποκλειστικά εσείς.

Η μίς Μιντοίν επήδησε ως επάνω.

Αυτό είναι έξω φρενών! φώναζε. Τούτη τη στιγμή αυτό το κορίτσι βρίσκεται στο σαλόνι μου, ντυμένο με νταντέλλες και μεταξωτά και διασκεδάζει με τις φίλες της με έξοδα δικά μου.

Με δικά σας έξοδα βέβαια, επανέλαβε άτάραχα ο κ. Μπάρρωου. Το γραφείο μας δεν έχει πια να κάνει τίποτε με την μίς Κρήθ. Δεν ξαναέγινε ποτέ άλλη καταστροφή οικονομική τόσο γοργή και τόσο άπόλυτη σαν κι' αυτήν. Ο μακαρίτης μας ά-

φησε μάλιστα και τον τελευταίο του λογαριασμό άπλήρωτον.

Η άγκνάκτηση της μίς Μιντοίν ήταν πλέον άσυγκράτητη. Τα πράγματα ήταν πολύ χειρότερα άπ' ό,τι τά φανταζόταν.

Κι' εγώ ο βλίκας, φώναζε, του είχα τέτοια άπόλυτη εμπιστοσύνη ώστε έκανα του κόσμου τα παλαβά έξοδα για το παιδί του χωρίς ποτέ να του ζητήσω να μου τά πληρώσει από πριν. Τη σημερινή γιορτή, την κούκλα αυτή με τις πολυτελέστατες τουαλέττες, δλα εγώ τά πλήρωσα.

Δεν ήθελε να χαλάσει καμμιά επιθυμία της κόρης του. Αμάξι με το μήνα, ιδιαίτερη καμαριέρα, κι' από την ήμέρα ποδών έλοδα το τελευταίο του τσέκ δλα αυτά βγαίνουν από έξοδα δικά μου.

Ο κύριος Μπάρρωου δεν είχε κανένα λόγο να μείνη γιά ν' άκούση περισσότερα. Την άπιστολή του την είχε εκπληρώσει, είχε άπαλλάξει το γραφείο του από κάθε εδθύνη και δεν αισθανόταν καμμιά ιδιαίτερη συμπάθεια για την ξυρισμένη αυτήν γεροντοκόρη ποδών τώρα είχε μεταμορφωθεί σε σωστή μαινάδα.

Και τί θα κάνω εγώ τώρα; εξακολούθησε ή μίς Μιντοίν ποδών είχε την πεποίθηση πως ο κ. Μπάρρωου ήταν όποχρεωμένος να την βγάλη άπ' αυτό το άδιέξοδο.

Τι μπορώ να κάνω;

Τίποτε δεν μπορείτε να κάνετε, απάντησε ο κ. Μπάρρωου βγάζοντας τα γυαλιά του και βάζοντας τα στη θήκη τους. Ο λοχαγός Κρήθ πέθανε και ή κόρη του μένει όλομόναχη χωρίς οικογένεια και χωρίς περιουσία. Από

έδώ και έμπρός το παιδί αυτό θα το αναλάβετε εσείς.

Εγώ δεν το έχω τίποτε. Ούτε συγγενής του είμαι ούτε κληδεμών του. Άρνούμαι να το αναλάβω!

Ο κ. Μπάρρωου τράβηξε προς την πόρτα.

Τι να σάς είπω, κυρία μου, έκανε μ' άδιαφορία. Το γραφείο μας μένει έντελώς ξένο προς τη θλιβερή αυτήν υπάθεση και λυπούμεθα πολύ γι' αυτό.

Αν νομίζετε πως θα με φορτώσετε με το έτσι το θέλω τούτη τη μικρή, κάνετε μεγάλο λάθος, έκανε ή μίς Μιντοίν με φωνή πνιγμένη από το θυμό και με λύσσα. Μ' έκλεψαν, μ' άκμεταλλεύθηκαν. Θα της δείξω εγώ. Θα την ρίξω κάτω και θα την

ποδοπατήσω. Θα την πετάξω έξω.

Αν ή μίς Μιντοίν δεν είχε χάσει σε τέτοιο σημείο την ψυχραιμία της, θ' άπόφευγε να ξεστομίσει μια τέτοια φράση, όποιαδήποτε κι' αν ήταν ή ένδόμυχη επιθυμία της. Μα ή σκέψη πως της έμενε τώρα στη ράχη της ένα παιδί σε τέτοιο σημείο καλομαθημένο και ποδών ποτέ της δεν το συμπαθούσε, την έκανε να μην μπορέσει πια να συγκρατήσει τον έκυτό της.

Όστόσο ο κ. Μπάρρωου άτάραχος εξακολουθούσε να προχωρή προς την πόρτα.

Αν ήμουν στη θέση σας, κυρία μου, δεν θα έκανα τίποτε παρόμοιο, είπε με δλα του το φλέγμα. Ένα τέτοιο πράγμα δεν θα ήταν επαινετικό για σάς και μάλλον θα δυσφημούσε το σχολείο σας. Θα έλεγαν πως διώξατε και κακοποιήσατε μια μαθήτριά σας, επειδή ήμαινε όρφανή και χωρίς περιουσία.

Ήξερε πολύ καλά τί έλεγε, και ήξερε πως ή μίς Μιντοίν ήταν άρκετά έξυπνη και άρκετά συμπεροντολόγα ώστε να καταλάβη πως δεν ήταν φρόνιμο να κάνει ένα τέτοιο πράγμα ποδών θα την παρουσίαζε στα μάτια δλου του κόσμου σαν τέρας άπανθρωπίας.

Θα κάνατε καλύτερα αν την κρατούσατε στο σχολείο και την βάλατε να σάς δουλεύη, συμβούλευσε ο κ. Μπάρρωου. Φαίνεται πως είναι πολύ έξυπνο κορίτσι και μπορεί να σάς φανη πολύ χρήσιμη.

Θα την βάλω, κι' από τούτη τη στιγμή μάλιστα! φώναζε ή μίς Μιντοίν.

Είμαι βέβαιος πως θα την χρησιμοποιήσετε όσο πιο καλύτερα μπορείτε. Όσο γι' αυτό δεν έχω καμμιά άμφιβολία. Χαίρετε, κυρία μου.

Τη χαιρέτησε κι' έφυγε. Η μίς Μιντοίν έμεινε λίγες στιγμές ακούνητη μπρός στην πόρτα ριχνοντας πίσω του άγριες ματιές. Όλα όσα της είχε πει ο κ. Μπάρρωου ήταν ή καθαρή αλήθεια. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτε. Η πλουσιότερη μαθήτριά του σχολείου ήταν τώρα μια φτωχή ζητιάνα και, το χειρότερο άπ' όλα, της έμενε στη ράχη της.

Ενώ στεκόταχ εκεί και δεν μπορούσε ακόμη να πιστέψη το φοβερό αυτό νέο, έφθασαν σι' αυτιά της οι χαρούμενες φωνές και τα γέλια των παιδιών ποδών διασκεδάσαν στο σαλονάκι.

Α, όχι δά. Αυτό ακόμη έλειπε ν' άφήση να εξακολουθήσει ή γιορτή. Θα έδραζε τέλος σ' όλα αυτά και μάλιστα άμέσως.

Έκείνη όμως τη στιγμή άνοιξε ή πόρτα και μες στη σάλλα μπήκε ή

μίς Άμέλια, που όπισθοχώρησε τρομαγμένη μόλις είδε την άγριεμένη έκφραση της άδελφής της.

Τι συμβαίνει, άδελφή μου; έκανε.

Με μια φωνή ποδών έτρεμε από συγκρατημένη μανία ή μίς Μιντοίν τη ρώτησε:

Ποδών είναι ή Σάρα Κρήθ;

Η Σάρα; έκανε αστισμένη ή μίς Άμέλια. Μα, είναι στο σαλόνι, μαζί με δλα τ' άλλα παιδιά.

Της βρίσκεται τουλάχιστον κανένα μαύρο φόρεμα μέσα στις τσέσες πλούσιες τουαλέττες της; ρώτησε ή μίς Μιντοίν σαρκαστικά.

Ένα μαύρο φόρεμα; τραούλισε ή μίς Άμέλια. Τι μαύρο φόρεμα.

Έχει φορέματα σε δλα τα χρώματα μαύρο μπορεί κανείς να φαντασθη. Έχει τουλάχιστον και κανένα μαύρο, σε ρωτώ.

Η μίς Άμέλια εχλώμιασε.

Όχι, δεν έχει, είπε. Δηλαδή ναι, αλλά της έρχεται πολύ κοντό. Είναι το παλιό της βελουδένιο φόρεμα ποδών δεν το φορεί πια γιατί της μικρυνε.

Πήγαινε άμέσως να της πηξ να βγάλη αυτό το γελοίο τριανταφυλλι μεταξωτό φουστάνι ποδών μου κούρδισε και να φορέση άμέσως το μαύρο, είτε της έρχεται είτε όχι. Πάνε πια τα λούσα και τα μεταξωτά.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΚΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΑΝΑΚΑΤΩΜΑ

Ήταν δυο φίλοι. Ο ένας, κουτσογραμματισμένος, μεταχειριζόταν μιλώντας, πολλές έλληνικοδρες. Ο άλλος, άγράφματος, τις άκουγε με θαυμασμό, και κάπου-κάπου ξανάλεγε κι' αυτός καμμιά, χωρίς να ξέρη καλά τη σημασία της.

Μια μέρα ήταν κι' οι δυο στο καφενείο. Έξω έδρεχε. Κι' ο γραμματισμένος μια στιγμή, είπε:

— Ίδές, βρέχει κρουνηδόν.

Του άλλου έκαμε μεγάλη έντόπωση ή λέξη και κοίταξε το φίλο του έκπληκτος. Αυτός τότε του είπε:

— Τι με κοιτάζεις άσκαρδαμυκεί;

— Άλλη θαυμαστή λέξη! Ο άγράφματος τις σημείωσε στο νοδ του και τις δυο και ζητούσε ευκαιρία να τις μεταχειρισθη.

Του παρουσιάσθηκε μια ήμέρα ποδών ήταν κάπου μ' έναν άλλο φίλο του, ενώ έξω έδρεχε πάλι ραγδαία.

— Ίδές, του λέει, βρέχει άσκαρδαμυκεί!

Φυσικά, ο φίλος του τον κοίταζε με άπορία: τί ήθελε να πη; Κι' έκείνος άμέσως:

— Τι με κοιτάζεις κρουνηδόν;

Ο ΑΝΑΤΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Α, τί όμορφα ποδών φιλάει το άδελφάκι μου! —

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΞΕΝΙΤΕΙΑ

Ανέβηκα στο ψήλομα
Και τώρα, καθισμένος
Στη γής, κάτω απ' το δέντρο μου,
Θωροφ' πρός τη νοτιά :
Και κρύβεται η πατρίδα μου...
Είμαι ξενικερμένος
Και δώδεκ' πάντα άποζητώ
Αίτη παρηγοριά.

Ένα πουλάκι ξαφνικά
Καίθε μακριά προβαίνει
Και—ό, τί χαρά!— κοντά σε μέ
Γυροδύει συντροφιά.
«Θά σ' έστειλε ή μαννούλα μου,
Πουλί μου, ή λατομένη...
Τί μοδφερες;—Τό μητρικό
Φιλί στην ξενιτεία.

Σε σένα στρέφει ή σκέψη της
Κι' ή κάθε της ματιά.
Για σε κρυφά παρακαλεί
Θεό νύχτα και μέρα
Και την ευχή της σφιστείλει
Μ' άπεραντή καρδιά,
Νά σου τή φέρε φυλαχτό
Στην πάλη σου έδώ-πέρα.

Σ' άφήνω τώρα... Έχε γειά!
Ξαναγυρνάω πίσω.
—Φεύγεις ταχιά... Στη μάνα μου
Δόσε θεριά φιλά
Και πές της πός λαχάρησα
Κοντά της να γερίσω.
Αχ! ό καυμός της ξενιτειάς
Τρέφει πληγή βαθειά.

Αδολάφ [Α]

ΕΝ' ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΠΟΥ ΠΕΤΑΞΕ

Σοφούλα!
Ό Θεός σου χάρισε δυό σπινθηροβό-
λα γλυκά μαγάκια, ένα στοματάκι σε
μπομπουάκι ρόδου, και δυό χεράκια σε
μοια με κατάλευκα φτεροδύνα μικροδ
άγγελο, που ήξεραν κι' άγκάλιαζαν
χαριτωμένα.

Τά ματάκια όμως θαμπώθηκαν από
τό δυνατό φώς της ζωής και κλειστή-
καν, και τά χεράκια σταύρωσαν άθελα
πάνω από μια μικρή, σταματημένη καρ-
δούλα...

Σε ξεχώρισα και σ' άγάπησα, Σοφού-
λα, σάν ένα σπάνιο λουλούδι, άνάμεσα
στά τόσα λουλούδια του Όρφανοτρο-
φείου.

Κάθε φορά που έμπαινα στην όμορ-
φη αλλη, έτρεχα και μύριζα κάποιο μι-
σάνοχο μομπουάκι που τό είχα χαρί-
σει σε σένα. Κι' ύστερα βιαζόμουν ν'
άντικρύσω στο γραφείο της «κυρίας Δε-
φίνειας» (που τόλεγε τόσο νόστιμα...) τό γλυκό σου ποσοπάκι με τό ματάκια
σου μισόκλειστο με νάζι. Έτρεχες τότε
κοντά μου και μ' άγκάλιαζες από τη

μυση σφιχτά. Σε λίγο καθισμένη στα
γόνατά μου, μάς τραγουδούσες με τη
μελωδική φωνίτσα σου τόν άγαπημένο
μας «Αντώνιο Βάκα...»

Ένας κρός όμως βοριάς που παγώ-
νει τ' άρνάκια, σ' έκανε να τουρτουρί-
σης μια μέρα μες στη ζεστή άγκαλιά
της μητέρας μου και μητέρας των Όρ-
φανών. Σε σκέπασαν με κουβέρτες ξε-
στές στο κρεββατάκι σου και σε λίγες
μέρες σε μεταφέραν στο Νοσοκομείο.

Άλοίμονο... δέν πρόφτασα να σ' ά-
ποχαιρετήσω. Είχα την έλπίδα πός σε
λίγο θά ξαναρχινόσουν στην άγκαλιά
μου...

Με άργά βήματα πλησίαζα τό μισά-
νοιχτο μομπουάκι, και φιλούσα τά μυ-
ριστά του ροδοπέταλα.

Πέρασαν μερικές μέρες άπου να ξα-
ναμπώ στην άραία αλλη. Κι' όταν πή-
γα, ή ματιά μου έπεσε σ' ένα λουλού-
δινο κεφαλάκι μαραμένο, γεμμένο στα
καμένα από την παγωνιά της περασμέ-
νης νυχτιάς φύλλα του: «Ήταν τό μι-
κρό μπομπουάκι σου.

Με σπαραγμένη καρδιά έτρεξα και τό
έπιασα στα δυό μου χέρια. Έσκυψα, κι'
ένοιωσα μια γλυκειά, μα πολύ-πολύ λε-
πτή μυραδιά ν' άγγιξη σάν ένα χείδι τό
μυρουλό μου. Τή ρούφηξα άχόρταγα
άπου δέν άπόμεινε τίποτα.

Ήταν ό τελευταίος άποχαιρετισμός
σου, Σοφούλα;... Κάποιο μικρό κροαί-
σθημα έκανε την καρδιά μου να χτυπά
δυνατά και ν' αναβλύση ένα δάκρυ από
τό μάτια μου. Τί σύμπτωση αλήθεια!
σε λίγο ή μητέρα μου, μου άνήγγελλε
τό θάνατό σου...

* * *
Ανοιξες, μικρή τραγουδίστρια, τις δλό-
λευκες φτεροδύες σου και πέταξες ψη-
λά, μακριά από τις λυψές και τις ψεύ-
τικες χιμάδες της γήινης χώρας, σε μια
χώρα Εδύχιας: εκεί που ζή. Έσείνος,
περιτριγυρισμένος από άπειρα μικρά άγ-
γελοδύδια, σάν και σένα...
Ιωνία [Β]

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΟΣΚΟΣ

Ένας μικρός βοσκός είχς άκούσει να
μιλούν για τό Θεό, αλλά δέν ήξερε να
προσεύχεται γιατί μόλις μπορούσες να
διαβάζη τό αλφάβητο.

Ένας διαβάτης τόν άκουσε μια μέρα
να προσέχη τά γράμματα του αλφαβή-
του και να κοιτάξη με άγάπη τόν ού-
ρανό.

— Τί κάνεις, εκεί, μικρό μου; τόν
ρώτησε:

— Διαβάζω τά γράμματα, είπε ό μι-
κρός βοσκός, για να τά μαζέψη ό Θεός
και να τά κάνη λέξεις και μ' αυτές τις
λέξεις, μια προσευχή για μένα, που δέν
έξω να προσεύχομαι.

(Απ' τό Γαλλικό) Μαίμουδίτσα [Γ]

Ο ΓΕΡΟΓΑΛΛΟΣΟΥΛΟΣ

Γυρνά τό καλύτεριμα του θαλασο-
χωριού, μόνος, ξεπόλητος, ξεσκωφωτός,
δυσκολομίλητος, άπόμαχος θαλασομα-
χητής που βγήκε νικητής ατούς άνισους
θαλασσινούς άγώνες. Πόσοι άγώνες πό-
σοι λίγοι νικητές και πόσα θύματα!
Παρνά τούς δρόμους γρήγορα με την
πίπα του την γιουσουρένια— που είναι
άνάμνηση απ' ένα μακρυνό ταξίδι σ'
Άλγερ— στο στόμα που σπάνια όμως
καπνίζει απ' έλλειψη καπνού.

Φτωχοντυμένος, με τό κεφάλι τό κρα-
τεί ψηλά σάν σάν καλά του χρόνια.
Κληρονομιά της θάλασσας είναι κι' αύ-
τό. Ό θαλασσόλυκος δέν ταπεινώνεται
άπό τή φτώχεια. Περνά και πάλι και
κάθεται στον παλιό του φίλο τό μω-
λό. Φίλος, άναθερτής του σπάθρης,
αυτόνε προκοιεί, από κει πέρα έπεσε
κι' ήθε σε έπαφή τό σάμα του πρώτη
φορά με την θάλασσα, από κει πέρα
κίνησε για μακριά ταξίδια, και πέρα
βγήκε μοδτεας, ναύτης, ναύκληρος, και
πέρα βγήκε για στεργή φορά για να μην
ξαναμαρκάρη πια ποτέ. Κάθετα κον-
τά στο συνομηλικό του, παρηγοριέται,
τόν παρηγορεί, λέει τόν πόνο του, ά-
κούει τόν δικό του. Κάθεται... κι' από
κει δά άγγανεύει τό πέλαγο και βλέ-
πει σάν δραμα την πολυτάραχη ζωή
του. Η θύμηση—τό πιδ ταχό απ' όλα
τά πράγματα—τρέχει γοργά στα περα-
σμένα. Βλέπει τόν εαυτό του μοδσο μι-
κρό φτωχό μέσα σ' ένα καράβι, σκου-
πίζει τό κατάστραγμα, λύνει και δίνει
φλόκους Έπειτα παλληκαρόπουλο ναύ-
τη να βαστάη τό τιμόνι, να δένει, να
λύνει τό πανιά. Έπειτα άντρα, ναύκλη-
ρο να διαβαίνη θάλασσες φουρτουνια-
σμένες άτρώμης... Και τώρα, ά τώρα,
τίποτα.

Ένα κόκκινο φώς, τό φώς κάποιου
περαστικού πλοίου, τόν ξύπνησε
άπό τόν ρεμβασμό του.
«Ήσυχα-ήσυχα όπως ήθε χαϊρέτησε
τό φίλο του και πήρε τό δρόμο του
φτωχικό του που κείται λίγο από έξω
απ' τό χωριό, απ' τις φωνές, από τόν
κόσμο, από τά πράγματα, που ό γερο-
θαλασσόλυκος δέν άγαπά.

Φαίδων [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Λέγε, Κόσκα, ποιά είναι τό ύπερ-
θεϊκό του άσθενής.

— Πεδυρμένο, κύριε!

Νυχτογράφουδ

— Νά μου θυμίσης όταν θα βγοίμε
στό διάλειμμα να πιά νερό.
— Και γιατί μου τό λες έμένα;
— Νά, γιατί τώρα διψώ και φοβάμαι
μην τό ξεχάσω.

Δοξαμένο Άρωτήρι

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΦΑΝΗΣ

Αθήνα, 42 δδς Εδριπίδου
την 14 'Απριλίου 1940

ΟΣΟΙ τυχόν έτοιμάζουν παχαλιάτικα
κομμάτια για τή Σ. Σ. Σ. πρέπει να μού
τά στείλουν αμέτρητην εβδομάδα, γιατί
άργότερα, δέν θα προφτάσουν, άν είναι
καλά, να δημοσιευθούν στο 22ο φυλλάδιο
της 27 'Απριλίου, δηλαδή του Μεγάλου
Σαββάτου. Ένωσεται πός και στο 28ο
της 4 Μαΐου—τό δωδεκάσέλιδο—μπορούν
να δημοσιευθούν και παχαλιανά κομμάτια
άλλά πάντα «κατόν άοριτής», όχι τόσο
πολύ άπικατρα...
Μαγευμένο Δοξάρι, σου έστειλα άμέ-
σως 17 τετραδία. Χαιρω που μόλις έβαλες
την Άγγελα, σου έστειλαν τόσα πολ-
λά διαπλασπούλα. Έίδες, από τά τετρα-
διά τους, πόση άγάπη που έχουν κι' ήθα-
λε τό ίδιο ναγαπών και σένα. Γιατί όχι;
Άμα είσαι καλή, και προσπαθής να φαί-
νεσαι, σόος άλλους σοο μπορείς πιδ χρή-
νεση, και κάνεις πάντα τό χρέος σου, δλο
θα σάγατουν, να είσαι βέβαιη. Ράτοις βι-
βλιο δέν έξω για τόδε μεγάλους όμους
μουσικούς μπορείς να διαβάσης πολλά σε
καμιά «Ιστορία της Μουσικής». Έχουν
έκδοσει δυό-τρεις καλές κι' άπαρχον, ό-
ποθέτω, στα βιβλιοπωλεία.

Και βαδαια, Μελέαργε, κή ύπόθεσις ά-
νατιθετα από άπακαμεικό, τή στιγμή
που ό κ. Φαίδων διαβάζει τά παιήματα του
κ. Έλίτη και δέν καταλαβαίνει τίποτα, και
ού λές πός σ' έθουσαίζων. Τό μόνο άν-
τικαμεικό είναι ή βεβαίωση πός ή λο-
γική δέν μπορεί να παραμεριούη, και Σχο-
λή που έχει τόση άξίωση παραλογίζεται.
Αλλά όταν σου καταλαβαίνεις και θαυμά-
ζεις ένα ποιητή, σημαίνει πός για σένα ό
ποιητής αυτός έχει και λογική—άλλωθι-
τικά πός θα δέν καταλαβαίνεις με τή δική
σου; Και γενικά: ή Σχολή δέν είναι ζη-
τήμα γούστου, κρινεται αντικαμεικά. Ό
ποιητής όμως είναι ζήτημα γούστου και
πάντα κρίνεται υποκαμεικά. Για τό άλλο
πού μού γράφεις, νομίζω πός δέν είναι ά-
νάγκη να τό περιμένω από τούς άλλους.
Έσύ μπορείς να πάρης την πρωτοβουλία
και να κάμης τήν αρχή. Νά επιζητήσης
δηλαδή έναν πνευματικό και ψυχικό σύν-
θεσο με δυό-τρεις από τή μεγάλη αυτή
παρά, τούς πιδ εκδικητικούς. Σε λίγο οι
τρεις θα γίνετα έξη κι' οι έξη δώδεκα...
Ό Αδολάφ άπαντί στην Άττε' Ιράμ
για την έτυμολογία του ψευδώνυμου του,
πός την έγραφε πέρα σ' ένα Π. Πνεύμα
(πού δέν κληρώθηκε να δημοσιουή) τό
έξης: «—Τί σημαίνει τό ψευδώνυμο Α-
δολάφ;—Άττε' Ιράμ:—Εσείνος που δέν
έχει δολάρια». Τί σύμπτωση, αλήθεια, να
τό βάλη στο στόμα της Ίτας πού, μετά
ένα χρόνο, θα τό έγραφε μόνη της!...
Προσθέτα πός κι' αυτές σκέφτηκα κάπο-
τε, για ψευδώνυμο, να ντιστρέψω τόνωμά
του. «Αλλά γίνεταν, λέει, άπώσιο: Σο-
λεγγουά—πού τό Άττεμ' Ιράμ: και πα-
ραιτήθηκα απ' αυτή την ιδέα. Τέλος ρω-
τή την Άττε' Ιράμ, γιατί, μολοντί έχει
πάρει ό Α' Βραβεία κι' άλλα τόσα ως έ-
σάτωμος, δέν στέλνει τή φωτογραφία της
να δημοσιουή για να γνωρίσουμε και μαζ
μια τόσο καλή συνάδελφο μας; Με την
ιδέα άπορία έχω κι' έγω.

Πός πήγε λοιπόν, Σίφωνα, ή Πρωτα-
πριλιά, που τόσο την περιμένεις; Έγω δέν
την έπαθα φάτος, κανέναν φέμμα δέν πι-
στεφα απ' σοο: πού έγραψαν μερικά...

Όχι, τό Πένταθλο δέν θα ματαιουή: άρ-
κούν άπαντήσεις έλαβα ως σήμερα που
σες γραφω, κι' ακόμα δέν έλεξες ή προ-
θεσμία. Έλα στο γραφείο μου και πές στη
δ. Έλπιθα να φάξη στην Άλληλογραφία
του φυλλαδίου σου δημοσιουήκη ή σχετι-
κή άπάντησή: εκεί, άνάμεσα στα γραμά-
ματα, θα είναι και τό χειρόγραφο σου, άν
τό κρίνηται, γιατί αυτή τή στιγμή δέν θυ-
μούμαι. Κι' άν είναι, να τό πάρης, ευχα-
ρίστως.

Πολύ μού άρεσε τό πρώτο σου γράμμα,
Σοφούλα Σκαβέντζου. Έίδες τί όκιο εί-
χς ό πατέρας σου πού σο έλεγε «γαμμένα
λεφτά» αυτά που έθινες γι' άλλα περιοδι-
κά; Ναι, κρυφα για σένα πού δέν με γνή-
ρισες πρωτίτα, αλλά και για μένα, γιατί
είσαι ένα καλό κούτσι και γράφεις πολύ
δρατα για τή ηλικία σου. Και σίς 4 έ-
ρωτήσης σου άπαντώ ενάθε. Στείλε μου
λοιπόν 10 δραχμές σε γραμματόσημα, και
ξαναγράφε μου αυτά τό ψευδώνυμο που
έβαλες, να σοο διαλέξω. Έως για τούς
βιβλιους. Σ' ευχαριστα κι' ό κ. Φαίδων.

Κεχωρατί το Όνειρο, σοο ένεκρωνα,
καθώς θα είδες, τό ψευδώνυμο. Απληρό,
αλήθεια, παιδικά έσορα να περιορίζονταν
στη μόρφωση του σχολείου και να μη θέ-
λων να παίρνουν κι' ένα περιοδικό που
τή συμπληρώνει. Αυτόσο σ' ευχαριστα πού
με συσταίνεις. Τό κομμάτι σου θα τό δια-
βάσω με τή σειρά του κι' θα σοο πώ.

Σανθή Ύδαλοσούλα, σε σούλω καθμα
για τό θάνατο της καλής κι' άγαπημένης
σου γιαγιάς. Διαδίδετα τά εγκάρδια συλλο-
γητήριά μου και σ' έλη σου την οικουέ-
ναια.

Απόστολε Παπαδόπουλε, καλίσ μου
φίλε, πολύ με συγχίνησε τό καλό σου
γράμμα. Ευχαριστώ για τή ανανωση και
στέλνω τό φυλλάδιο εκείνο που έβαipes.
Φιληρό μου τά παιδικά και πές στον προ-
το πός τόν περιμένω.

Έχω μπροστά μου δυό γράμματα σου,
Μποσόν. Τί άρχιλο εκείνο που μού έγρα-
φες την 25 Μαρτίου! Ευχαριστώ πολύ
δια τά ελατήρια, αλλά δυστυχώς δέν μπο-
ρούμε να τά χρησιμοποιήσομε, γιατί ό
λοι ήμους άδικητα κι' ό καρός άθλιος.
Και θέλωμε τόσο πολύ να σε ιδώμε στο
ρόλο της Κρήλιας! Έ, σε έλπίζομε, άλλη
φορά...
Ρωφαήλ, έλαβα, τό γράμμα σου «ύστερ'
άπό μια προσβολή ταπειλότητος βρεταίας
μορφής». Αλήθεια, πολύ σύντομο, άφοδ τό
έγραφες στην «άνάρωση». Με άποζημώ-
σους με τά χρησιμοποίησομε, γιατί ό
λοι ήμους άδικητα κι' ό καρός άθλιος.
Και θέλωμε τόσο πολύ να σε ιδώμε στο
ρόλο της Κρήλιας! Έ, σε έλπίζομε, άλλη
φορά...

Είσαι άχαριστημένη, Αεροπορίνα, από
τούς βαθμούς σου γιατί δέν διαβάσεις και
πολύ. Αλλά έγω μπορώ να πώ τό ίδιο:
θα προτιμούσα να διαβάξες περισσότερο—
έκτός άν είναι από λόγους υγίας. Έίθα
πόσα άραία έργα είδες από τόν καιρό
στο θέατρο και πόσα διαλεχτά βιβλία έδιά-
δωκας. Τό υποκοριστικό «φωμάκι» δέν πι-
στεύω να προήλθε απ' αυτή την αιτία. Εί-
ναι κι' αυτό ένα υποκοριστικό όπως όλα,
που άκρύνει ή τή μικρή ποσότητα, ή τή
μεγάλη άγάπη, ή και τά δυό μαζί. Ύπαρ-
χει κι' ή παροιμία «επες τό ψωμί ψωμά-
κι», που τή λέμε για πλούσιο που φτώχυ-
νε, και φυσικά δέν είχα να τρώη σοο ψω-
μι ήθελε όπως πρώτα, όταν τό πατούσε
κόλλα, τό περιφρόνησε, και τό λίγο που
είχε στη φτώχεια του τόδ φανόταν πιδ
πολύμο κι' άγαπητό, τό «φωμάκι» του...

Και τό δικό σου κομμάτι, Ριχάρδε, θα
τό διαβάσω με τή σειρά του. Κέπως άργά
βέβαια με γνώρισε, άφοδ είσαι 16 χρονών
και στην Ε' του Γυμνασίου, αλλά έχεις και-
ρό να αναπληρώσης. Πολλοί φίλοι μου, έί-

ρεις, παίρνουν μέρος στην κίνησή μου κι
από τό Μαντισιόνιο.

Με μεγάλη ευχαριστοχη, Ραζελάντια,
διάβασα την περιγραφή αυτή της έκδρο-
μής στην Πάρνηθα, όταν ή άνοιξη δέν εί-
χε φτάσει ακόμα εκεί-πάνω, και βρήκατε
χιόνια, νερά, καταχίτες και με έθαργετι-
κή...φωτιά στην αθρούσα του Καταφυγίου
Κι' ό κ. Φαίδων αναφέρει στην «Ανοικία-
τική» Έπιστολή του την έκδρομή μιας
τραλλοκαρίας—όχι, βέβαια της δικής σας—
πού βρήκε στην Πάρνηθα χιονοδύελλα. Α-
λήθεια, ή Άνοιξη έρχεται πρώτα στον
κάμπο κι' ύστερα ανεβαίνει στα βουνά, και
σιγά-σιγά, σε να την κουράξη κι' αυτήν ό
άνηφορος και να προτυπή, σάν την καμή-
λα, τόν Ιου δρόμο... Χαιρέτισματα στη
Ρήγισσα Άεροσούλα, που θα είδα βέβαια
τό «Άρχοντικό» της στο 19ο φυλλάδιο.

Χαιρω, Φαλαγγιτάκι, που είσαι τώρα
καλά. Για τις άνεργειες που κάνεις να με
διαβάσης σ' ευχαριστω πολύ! Αλλά έδ
σε άποπαρρύνουν οι πρώτες άποτυχίες, μη
μένοντας κάτω θα άπειόχηξ. Τό παίήμα
σου άπορρίφθηκε στο 19 φυλλάδιο. Ήταν
και παρακάτω—τά χιόνια είχαν περάσει—
άλλά κι' οι στίχοι του άτεχνου, υπομείνω
κάτι καλύτερα.

Κρέμα, Στέφανε της Δόξης, που έμ-
ποδίστηκες την τελευταία στιγμή να λά-
βης μέρος στο Πένταθλο, άφοδ είχες έτοι-
μας και τις περισσότερες άπαντήσεις. Ας
έλπισω πός θα λάβης στο Πένταθλο του
1942-43, γιατί, από τούς πιατούς σοο,
θα είσαι συμδρομητής και τότε. Για λό-
γους άνευαρητήτους από τή θέληση όλων
μας, ό έρωτασμός των Ήξηναχρονων δέν
θα γίνη τό Μάιο. Όποσδήποτε, σοο μπο-
ρείς να σονανοηθής από τώρα με τά δια-
πλασπούλα της Θεσσαλονίκης για ένα
σάγγρανο έρωτασμό και στην πόλη αυτή,
όπου τόσοις έχω παλαιούς και νέους φί-
λους. Τήν επανόρθωση που μού ζητείς δέν
μπορώ να την κάμω. Τήν άνήθηκα, κα-
θώς θα είδες ίσως, και σ' έναν άλλον που
ήταν στην ίδια κατηγορία, άρα είμαι υπο-
χρεωμένη να την άνηθώ και σε σένα, για
να μην πουν πός έχω «έσο μέτρα και δύο
σταθμά»...

Στοιχειωμένο Καράβι, που γράφεις
πολύ άραία και περιμένω τά κομμάτια σου
άφοδ τά «τελοιοποίησης»—Στοιχειωμένο
Ίθωρε, που σοο έστειλα Μ. Μυστικά, αλλά
πολύ σκαταινές αυτές οι φωτογραφίες—και
Κόκκινη Ρατούλα, που σ' ευχαριστώ πολ-
ύ για τό έσοπώθημα—και Σιδερένιο Χέ-
ρι που είσαι τώρα καλά και χαιρω πολύ—
και Δουλοδύ των Άλτσων που φεύγεις
για Έλβετία και Ίταλία, καλό ταξίδι και
καλή άντάμωση—καλά μου πνιτιά, μη μού
κακοκαρδίσετε, πού ό χάρος δέν μού έπι-
τρέπει να παντήσω στα όρατα σας γράμμα-
τα και με περισσότερα...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

«Σε σήμερα έλαβα και τά έξης:
«Τό παραμύδι», «Γαλήνη», «Ανοικη»,
«Ένα άγαλακτάκι», «Θυμάματα», «Όταν
ήμουν άρρωστη», «Και τί δε βλέπω», «Μια
δρομμή γωνιά της Πάτρας», «Ό χαρτα-
τός». — Έλλείθει χώρος και σήμερα, οι
άπορφίσεις στο έρχόμενα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Κόκκινο Τριαν-
ταφυλλάκι, κ. (ΦΙ) Αητώ, κ. (ΕΓ). Νάι
Νεούδε, κ. (ΝΜ). Δακρυωμένο Χαμόγε-
λο, ά. (ΑΦ). Μικρή Έλληνοπούλα, κ.
(ΕΑ). Μικρός Άεροπόρος, ά. (ΣΑ).

Ἀνανεώσεις Ψευδονύμων : Λευκή Καρέλια, κ. Γαλανομάτα, κ. Ἀγύριστο Κεφάλι, ἄ. Ταῦ Ση, κ. Ροδοβαμμένη Αὔγουλα, κ. Μυῖρο Διαμάντι, κ. Ἀνοξιάτικο Χαμόγελο, κ. Κάν-Βά, κ. Ἀσπης, ἄ. Σιδηρούς Δοῦξ, ἄ.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Ἀκρίταν (ἔλαβα καὶ τὰ ἔσταιλα περιμένω) Γαλανομάταν (ναί, ἔτσι, γιὰ νὰ φαίνεται ἰσχυρὰ σου· δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ γράφῃς πάντα «σπουδαία» . . .) Ροδοβαμμένην Ἀὔγουλαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἐλένην Ν. Γλόκατζη (καλὰ τὸ διαβάζω; χαίρω πολὺ πὺρ ἔγνεος Διαπλασοπούλα βέβαια πὺρ «θ2 κρατήσης καλὰ τὸν τίτλο σου» — κί· εὐχαριστῶ τῇ Νιόβῃ γιὰ τὸ ἔσοπάθωμα) Ὀρντινάντσαν (θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ· λές νὰ εἶναι γιὰ . . . [Δ]; Διαγωνισμοὶ δὲν προκηρῶσονται τώρα δημοσιεύονται μόνον τὰ μεταλέσματα τῶν παλαιῶν) Σκυριανόπουλο (στὰ ἀπὸ 8 καὶ 13 Ἀπριλίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο) Ἀλκαῶν (ἔσταιλα· ἔνοια σου καὶ δὲν θὰ χαθῇ μόνο ἂν θὰ ἐγκρίθῃ δὲν ἔρω, γιὰτὶ δὲν τὸ διάβασα ἀκόμη) Ἀρμάδα, Τσιγγανοπούλαν τῆς Ἐρῆσσου κτλ.κτλ.
Εἰς ἕσας ἔπιστολας ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Ἀπριλίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 291ου Διαγωνισμοῦ Ἀῦσεων. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τοῦ του δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου.

248. Λεξιγραφίαι

Πρόθεση μὲ καὶ ἐνώσεις
Ποῦ κοιμᾶσαι . . . στὸ ὄποιον,
Κί· ὄχι ἄλλωρε τὸ πλοῖον
Μὰ ἔνα μέρος του σκυρώνεις.
Σπογγαλιῆς τοῦ Αἰγαίου

249. Συλλαβογράφος

Τὸ πρῶτο ἀρχαῖο ἑλληνικὸ
Ποῦ ματαπάλα λέει·
Συχνὰ τὸ ἄλλο τὸν κομφὸ
Ἄκους νὰ ξαναλέῃ;
Καὶ τοῦτο γιὰτὶ τ' ὄλο μου
Δὲν τόχει τόσο δυνατό.

Δωδοναίος

250. Στοιχειώγραφος

Μεγάλο κράτος σὴν Ἀσία
Ποῦ εἶχε τόση σημασία,
Καταντὶ σύνδεσμος ἀπλόος,
Ἐάν τοῦ λέγῃ ὁ ἀρχηγός.

Μορριῆς

251. Πυραμῖς

Οἱ σταυροὶ καθέτος βαλκ.
* + * = Νότα|προσπεύουσα.
* * + * * = Ὁ Σωκράτης.
* * * + * * * = Πόλις τ. Στερεῆς.
* * * * + * * * * = Στρατ. τ. Μήχαν.
Πριγκιπίσση τοῦ Δάσους

252. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 2 = Ρήτωρ.
9 6 5 3 2 = Ποιομὸς.
3 5 6 7 1 3 2 = Ποιητής.
4 5 1 7 1 6 2 = Τύραννος.
5 8 7 6 = Ἀποφθέγματα.
6 5 1 6 = Φιλή.
7 6 4 1 7 3 2 = Ἱστορικός.
8 2 6 1 6 2 = Προφήτης.

Δωδοναίος

253. Ἐπιγραφή

Δ Ι Τ Ο Α Ρ Ω Ν
Α Π Ω Ν Ι Σ Ι Κ
Λ Α Ι Α Τ Ο Ο Δ
Σ Ι Π Α Ν Τ Ρ Ι
Σ Τ Ω Ν Ω Ν Π Ε

Ζητεῖται ἢ ἀνάγνωσις.
Σπογγαλιῆς τοῦ Αἰγαίου

254. Περσῶν Γράμμα

Πᾶσαι αἱ κατωτέρω ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ὄλοι ἀπὸ ἓν γράμμα κοινὸν τὸ περσῶν — τὸ ὄποιον ἀπαντῶν πρώτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δεύτεραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθέτης :

Πτηνὸν θαλάσσιον — Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς — Πρώτη τροφή — Εἶδος τριγώνου — Ζωόφυτον πολύτιμον.

Τριγώντικος Διαβελού

255. Μικτὸν

οὐ-λλν-οσι-κκρ-ασι-ν-ηεση.

Πριγκιπίσση τοῦ Δάσους

256. Γεῖφος

Οὐ κ'	Μ	ο	ο	ι	ον	ι	ον
	Θ	ο	ο	Σάτ	δπλ'		
		ο	ο		ι	ον	
		ο			ι	ον	

τὴν τὴν
σοῦ τὴν
τὴν τὴν
τὴν τὴν

Μορριῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 6

56. Ἀνακοχῆ (ἀνά, κόχη). — 57. Πάρης-Μάρνης. — 58. Τέφρα-τέφρη. — 59. Ὁ ἄριος, ἢ Ἄριτα. — 60. Οἱ ἄντρες ἦταν 3 (3X2=6 καρβέλια) καὶ οἱ γυναῖκες 8 (8X1/2=4). — 61.

Π Ε Ρ Ι Σ Τ Ε Ρ Α 62. Τὸ περσῶν τὸν εἶναι τὸ Λι.
Ε Α Π Υ Ν Λιθουανία, Ἀ-
Ρ Α Μ Ν Ο Υ Σ Ι Α Διάκμων, Κολ-
Ι Ν Ρ Τ Π χίς, Ἀχιλλεύς,
Σ Π Ο Ρ Ε Λ Α Ι Α Ἡράκλειον, Θε-
Τ Υ Δ Θ Υ Σσαλία, κορυ-
Ε Υ Σ Τ Α Θ Ι Ο Σ δαλός). — 63-65.
Ρ Ι Ι Ο Ι 1. Ἄβεν ἀριστέσι-
Α Ν Α Π Α Υ Σ Ι Σ ειν. 2. Ἀλέι ὀ-
λίγα. 3. Μακάριοι οἱ ἐσέημονες. — 66.

ΔΕΛΦΟΙ-ΚΥΘΗΡΑ (Δέκος, Ἐρῆμανθος, Δίθος, Φθινάφρημα. Οὐρεῖος, Ἰδαυικόν). — 67. Ἄν εἶσαι καλὸς λύσε με. (ἂν εἰς ἓκ, ἄλλως, λι σὲ με).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 233]

Ραζεντά, Ταυρομάγε, ἀνταλλάσσωμεν τετραδιάκια Μ. Μυστικῶν; Γράφατε πρῶτοι. Δ/σις: [Μ'—76]. Κανόνης

[Μ' — 234]

Ἡ ἐπιτυχετέρα ἀποκλίσις: Τοῦ-ρος=Στότας. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΥΣ [Μ'—235]

Πρωτοπαίνοντας στὸ σκλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαριστῆμα δλοῦς-εξ. Γαζία, Ροδοπέταλα [Μ'—236]

Χαίρετῶ φιλικὰ ὄλοι τὸ διαπλασοκομο. Ἐπαναρχίζω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, ἀστέρων, τοπίων καὶ ἀλληλογραφῶν μὲ τὴ μεγάλη τάξη. Γράφατε Ἄν Διάννα Ἀγυλοπούλου, Poste-Restante, Πάτρας. Τάβ-Σῆ [Μ'—237]

ΚΑΝΟΝΙΣΕ ! ! . . . Κανστὴν Ἄγρας=Ρώμπαπας, Σκυριανόπουλο=Πετρίδης Πῶς σὲς φάνηκε; Τὰ τρία διαβολάκια Στραβοῦλο, Σπίθα, Ἰβανός

Τύπος Σαργιάδου

[Μ' — 238]

Νεφερίτι· ἔγραφα δύο γράμματα. Νὰ περιμένω; Δ/σις μου [Μ'—38]. Γράφω γρήγορα. Μικρὸς Καλλιτέχνης

[Μ' — 239]

Περιμένω ἀκόμα τετραδιάκια σὴν [Μ'—38]. Ἴδιαίτερα ἀπ'τὸ Σκυριανόπουλο — Σίφωνα — Στρογκῶφ. Σ'ἔσους δὲν ἔσταιλα ἄς περιμένουν. — Μικρὸς Καλλιτέχνης

[Μ' — 240]

Μπαίνοντας στὸν πέμπτο χρόνο τῆς Διαπλασιακῆς μου κίνησης ἔξακολουθῶ νὰ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ Μ. Τάξη. Δ/ση: Γιώργου Σπυρόπουλου, Ἀλικιδιάδου 101. Ἀθήναι (8). Σίφωνα

[Μ' — 241]

Φαρομένη ἱποτικῶς ἀρκοῦμαι εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν τιμωρίαν Ἀρχιζιζάνιον = Ἐφη Μοσχούτη. Συγγήλας; Στοιχειωμένος Κάβος

[Μ' — 242]

Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ ἀνταλλάξω μεν Μ. Μυσικὰ Γερμανομάτη, Ἀθολάρ, Γελαστέ Ἀντιπλοίαρχε [Μ'—157]. Ἄν θέλατε γράφω. Στοιχειωμένος Κάβος

[Μ' — 243]

Χαίρετῶσι δλοῦς-εξ, πρωτοπαίνοντας σὴν Διαπλασιακῇ στρατιῶν, ἢ: Ὀρντινάντσα σας

[Μ' — 244]

Αρχιζιζάνιο κάνα τὸν κόπο νὰ βγάλω ἀπ'τὸ φυγετο ἔνα κουβαδόνερο γιὰ νὰ σὰ ψυχρολοῦσα. Δὲν εἶμαι ἢ ἴατροῦ ἔσπαγίας; ΣΤΟΙΧΕΚΩΜΕΝΟ ΔΑΣΟΣ

[Μ' — 245]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ τὴν Μ. Τάξη. Δ/σις: [Μ'—162]. Μποσέρ

[Μ' — 246]

Στοιχειωμένε Κάβε, ἂν δὲν φθάνει τὸ Σκυριανόπουλο, ἀλληλογραφοῦμε; Τριφύλλι

[Μ' — 247]

Στοιχειωμένε Πάργε, ἔλαβα εὐχαριστῶ. Σὺ στείλω. Τριφύλλι

[Μ' — 248]

Διακόπτε ἀλληλογραφία καὶ Μ. Μυσικὰ. Ἐανθὴ Νεράϊδα

[Μ' — 249]

Εἰσερχόμενος εἰς τὸ τρίτον ἔτος μου χαίρετῶ ὄλοι τὸν Διαπλασοκόμορον. ΣΙΑΗΡΟΥΣ ΔΟΥΣ

[Μ' — 250]

Διαπλασοπούλα-εξ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφῶ. Δ/σις: Σταθῶρον Σωκράτους Κεῶτιον 104. Λεμεσοῦν (Κύπρου). Κυπριοπούλο περιμένω, ΣΙΑΗΡΟΥΣ ΔΟΥΣ

[Μ' — 251]

Προσοχή ! ! θὰ μεταδοθῶν εἰδήσεις. Τὸ προκτιροῦν Ἀθηνῶν μεταδίδοι ὅτι Κόκκινη Γατοῦλα = Τζέλλο Γερωντοπούλου. — Ἐγὼ ποῖ εἶμαι; — Μικρὰ Πανίστα=Μιράντα Παπαδημητρίου. Πῶς σὲ φαίνεται; τὸ περιμένω; Κάνια

[Μ' — 252]

Ὀδερμία ἀποκάλυψις μὲ ἐνδιαφέρει. Στοιχειωμένος Βράχος

[Μ' — 253]

Τὸ Σκυριανόπουλο εὐχαριστεῖ κάποιον Διαπλασοπούλο πὺρ τοῦσταιλε εἰσιτήρια. Γέρος τοῦ Μωριά